

Анна Виварели

Мистѐрии от Замѐжа на стѐраха

ЕДНА ОПАСНА ИГРА

Илюстрации Едуин Ремрев

Издателство „Фют“

IL GASTELLO DELLA PAURA

Un gioco pericoloso

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2017 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Anna Vivarelli

Illustrations by Edwin Rhemrev/ComicHouse.nl

Introduction and epilogue by Pierdomenico Baccalario

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: Un gioco pericoloso

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

МИСТЕРИИ ОТ ЗАМЪКА НА СТРАХА

Една опасна игра

Текст Анна Виварели

Илюстрации Едуин Ремрев

© Издателство „Фюм“, 2017

Превод Евгокия Златарова

Редактор Екатерина Латева

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-289-8

Скъпи мои злочестни юсти,

Ако някой ви е препоръчал да дойдете на екскурзия в Тъмната долина, трябва да знаете, че си е направил доста зловеща шега!

Доколкото помня, по тези места никога не е виждал слънчев ден – само мрачно небе, гръмотевици, виещ вятър и безконечни поройни дъждове. Ако обаче, както виждам, вече сте тръгнали, не ви остава нищо друго, освен да подминете Кулата на обесения, до стигнете до Разклона на трите духа и да завиете наляво. Успее ли да излезете от гъстата гора, която се простира зад пътеката, най-после ще стигнете до Замъка на страха.

Естествено, това не е истинското му име, но жителите на Тъмната долина го наричат така, откакто всички негови собственици измрели до един при ужасни обстоятелства.

Останахме само аз – икономът Алфред, и този негодник – гарванът Пърси, който ме следва, докато бърша праха от предметите във витрините на салона.

Махни се от там! Пърси! Остави лодките!

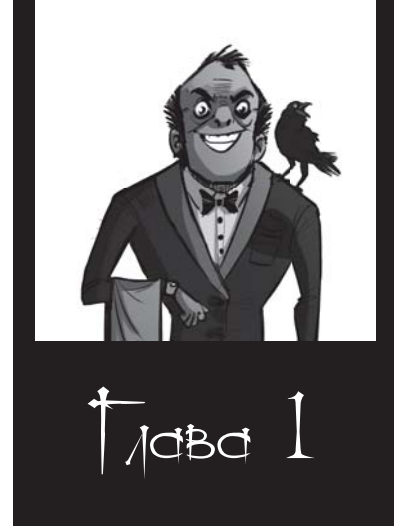
Както и да е... Тези лодчици са модели играчки. Едната се е наклонила на поставката си. Вижте, на носа ѝ е изписано името ѝ – „Софи“. Тази лодка е едно малко бижу, мисля аз... Също като модела близък, който се казва „Гийом“. Всички са ценни модели, освен може би лодчицата с дрипавите платна. Да, Пърси, ужасно дрипави са, нали? Точно така...

Повярвайте ми, историята на тази лодка е доста странна. Повече от петдесет години никой вече не говори за нея. Тогава тези две имена – Софи и Гийом, бяха имена на деца. Кой знае какво се е случило с тях... Какво

казваш? Дрипавата лодка? О, да, и тя едно време беше на едно дете. Казваше се... ако си спомням добре... Матъ̀д... Матъ̀д, който много се отегчавал от ваканциите с родителите си.

Остави ме да помисля малко, Пърси! Вече трудно си спомням. Ако не се лъжа, историята на Матъ̀д започнала през един августовски следобед, когато с няколко приятели решили да играят на криеница... И после... А, спомних си! После се разразила буря.

През прозореца на колата се виждаха могъщите скали от розов гранит, извисяващи се над вълните на Атлантическия океан. Красотата на дивия пейзаж спираше дъха, но Матъд ни най-малко не се интересуваше от природните прелести на бреговете на Бретан^{*}. Мислеше само как ще оцеее през следващите дни. Чакаше го дълго, отегчително до смърт пътуване с родителите му – и двамата учители. Програмата предвиждаше разглеждане на малки селски църкви и средновековни замъци. Пълен кошмар.

**Историческа област в Северозападна Франция, заемаща едноименния полуостров. Има много средновековни исторически и архитектурни паметници – замъци, църкви, абатства, параклиси.*

В същото това време Фабиев, с когото седяха на един чин, най-вероятно се гмуркаше във вълните някъде по Лазурния бряг*, а приятелката му Сабрин се забавляваше с омразния Николà неизвестно къде в Италия, защото родителите им се познаваха открай време и често прекарваха ваканциите си заедно.

Матьò получаваше много малко покани за ваканциите, а и самият той рядко можеше да покани някого, защото майка му и баща му не искаха в краката им да се мотаят гечурлига.

– Достатъчно ни е, че ги виждаме всеки ден в училище... – мърмореха те.

А и кой ли щеше да се съгласи да сподели подобно пътуване с него?

Монотонният глас на баща му изброяваше имена на места и светци, като добавяше и дати, предшествани винаги от едно тържествено:

– Барелефът, който ще видим след малко, най-вероятно датира от второто десетилетие на...

Клепачите на Матьò натежаваха, но теж-

*Югоизточният бряг на Средиземно море във Франция. Известен е и с името Френска ривиера. Смята се за едно от най-добрите и най-скъпи места за почивка в света.

кò му, ако задремеше. Всеки път, когато баща му, поглеждайки в огледалото за обратно виждане, го хванеше, че спи, се провикваше:

– Каквито и да ги приказваш, Лорейн, момчето няма никакви интереси!

В тези случаи майка му кимаше и клатеше примирено глава.

Всъщност Матьò се интересуваеше от много неща, но сред тях не бяха абатствата* от десети век, нито пък от единайсети.

Няколко седмици по-рано, докато родителите му планираха маршрута, заринати в карти, пътеводители и справочници, и сравняваха цените на хотелите в интернет, Матьò се опита да им подхвърли, че би могъл да гостува на леля Елен на село.

Леля Елен и чичо Арман имаха огромна ферма в Бос, с коне, пауни и дори една козичка, която се казваше Жасмин. Бяха много мили – никога не му се караха, не проверяваха кога яде, нито колко страници е прочел. Напротив, у леля Елен през лятото се стоеше до много късно вечер, а за учебници изобщо не ставаше дума. Е, гостуванията при леля му имаха и лошите си страни: братовчедите му, двама близнаци, с две години

*Католически манастири

по-големи и педя и половина по-високи от него, всеки ден намираха начин да му покажат колко лошо се справя с хилядите спортни дейности, в които те бяха ненадминати. Да се шегуват с физическата му слабост беше любимото занимание на братовчедите му по време на семейните сбирки.

Но всичко, каквото и да е то, щеше да бъде по-хубаво от този културен туризъм в компанията на родителите му. Когато плахо предложи да гостува на чичо си и леля си, баща му и майка му бяха ококорили очи и се бяха спогледали, сякаш не вярваха на това, което бяха чули. Те презираха начина на живот на селските си роднини. „Имаш възможността да видиш много интересни неща, а предпочиташ да прекараш седмица и половина сред комарите и миризмата на тор?“ Е, не го бяха казали, но със сигурност си го бяха помислили. Идеята му беше отхвърлена просто с вдигане на рамене.

И така, ето го тук, на първия ден от пътуването, уморен от абатства, параклиси, църкви, статуи и гаргойли*.

*Каменни скулптури, обикновено по покривите на сградите. Изобразяват фантастични същества. Гаргойлите служат за водоливници – отвеждат стичащата се от покрива дъждовна вода встрани от основите на сградата.

„Още девет гена и ще се приберем вкъщи“ – помисли си Матьо̀, мъчейки се да си вдъхне мъничко кураж, докато главата му натежаваше.

Събуди се чак когато колата им спря рязко на една малка площадка, покрита с чакъл. Бяха пристигнали в хотел „Голгота“*.

– Ще слезеш ли, или предпочиташ да останеш да спиш в колата? – попита баща му.

– Ако знаеш какви пейзажи пропусна, Матьо̀! Невероятни! – почувства се длъжна да добави майка му. – Какво ти става, нали снощи спа почти десет часа!

– Умирам от глад – заяви Матьо̀, за да смени темата.

А си беше и вярно: минаваше два часът и сандвичът с шунка от закуската беше вече галечен спомен. Матьо̀ взе раницата си и слезе от колата.

Над остъклената врата беше закачена бяло-синя табелка с надпис „Хотел „Голгота““. Мястото беше приятно, но името, помисли си Матьо̀, подходжаше прекрасно за име на неговата ваканция.

Въпреки тишината навън, вътре заведе-

*Голгота – хълм край Йерусалим, място на разпятието на Исус Христос

нието беше шумно. Носеха се гласове и смях, примесени с аромати от храна, и Матьò се помоли час по-скоро на малката рецепция да се появи някой.

Напразни надежди. Наложу се да почакаат госта и баща му, по природа госта нетърпелив, вече беше измърморил няколко пъти, че ако денят си личи от сутринта, то обслужването в хотел „Голгота“ не е добро.

„Да се надяваме да не му хрумне да си тръгнем!“ – помоли се Матьò наум.

След няколко минути, които им се сториха безкрайни, се появи една закръглена жена с розов тен, с престилка на квадратчета и усмихнато лице.

– Добре дошли! Аз съм мадам Клер, а вие сте...

– Лоран. Семейство Лоран. Резервирахме стая за трима.

– Заповядайте! Запазила съм ви хубава стая с изглед към градината – каза жената. – Но ако искате да обядвате, ще отложим регистрацията ви за после. Оставете тук багажа си и се настанете в ресторанта. Кухнята затваря след по-малко от половин час.

Най-сетне! Супата от раци беше страхотна, а палачинката с конфитюр беше мноооого вкусна.

„Поне през следващите два дни ще ядем вкусна храна“ – успокоу се Матьò.

Докакто родителите му чакаха кафето, той се огледа. На масата зад гърба им две момчета на неговата възраст, очевидно братя, го гледаха. По-голямото му кимна за поздрав, после хвана по-малкото за ръката и го гръпна навън.

– Хайде, чакат ни! Ще се размърдаш ли, или не?

* * *

Целия следобед разглеждаха църкви, гробища и калварии*. Калвариите, както откри Матьò, бяха скулптури, които изобразяваха разпятието, заобиколено от статуи на апостоли, светци и хора, кръстове, каруци. Доколкото разбра, всяка църква в района имаше такава калвария. На Матьò всички му изглеждаха еднакви, но явно не бяха, защото всеки път баща му и майка му ги разглеждаха част по част, сочейки с пръст ту някаква превита фигура на търговец, ту на

**Скулптурни композиции, посветени на страданията и разпятието на Исус. Разпространени са във Франция (особено в Бретан, където често са много големи), Белгия, Испания, Полша. В превод от латински „калвария“ означава „голгота“.*

плачеща жена, на въоръжени римски войници, на стражи с копия.

Когато се върнаха в хотела, Матьò беше много уморен, но щом се качи в стаята, откри, че на следващия ден ги очакват други голготи – коя от коя по-внушителни.

Закуската в хотел „Голгота“ беше на нивото на вечерята: вкусен течен шоколад и топли кроасани с масло, препълнили големия панер в средата на масата.

Матьò вкусваше последните приятни моменти и междувременно обмисляше идеята да си отнесе два кроасана. В крайна сметка в това нямаше нищо лошо, нали?

Родителите му бяха отишли при мадам Клер да вземат кошницата за пикник. Идеята беше да обядват по пътя, за да не изпуснат нито една църква със съответните ѝ художествени забележителности и гробища.

Матьò хвърли бърз поглед наоколо, взе от масата една хартиена салфетка, зави в нея два кроасана и бързо ги мушна в платнената